

1. А Яків побачив, що в Єгипті є хліб. І сказав Яків до синів своїх: Пощо ви споглядаєте один на одного?
2. І сказав він: Ось чув я, що в Єгипті є хліб; зйдіть туди, і купіть нам хліба ізвідти, і будемо жити, і не помремо.
3. І зійшли десятеро Йосипових братів купити збіжжя з Єгипту.
4. А Веніямина, Йосипового брата, Яків не послав із братами його, бо сказав: Щоб не спіткало його яке нещастя!
5. І прибули Ізраїлеві сини купити хліба разом з іншими, що приходили, бо був голод у Краї ханаанським.
6. А Йосип він володар над тим краєм, він продавав хліб усьому народові тієї землі. І прибули Йосипові брати, та й уклонилися йому обличчям до землі.
7. І побачив Йосип братів своїх, і пізнав їх, та не дав пізнати себе. І говорив із ними суворо, і промовив до них: Звідкіля прибули ви? А вони відказали: З ханаанського Краю купити їжі.
8. І пізнав Йосип братів своїх, а вони не впізнали його.
9. І згадав Йосип сни, що про них йому снились були. І сказав він до них: Ви шпигуни! Ви прибули підглянути слабі місця цієї землі.

10. А вони відказали йому: Ні, пане мій, а раби твої прибули купити їжі.

11. Ми всі сини одного чоловіка, ми правдиві. Раби твої не були шпигунами!

12. Він же промовив до них: Ні, бо ви прийшли підглянути слабі місця цієї землі!

13. А вони відказали: Дванадцять твоїх рабів брати ми, сини одного чоловіка в ханаанському Краї. А наймолодший тепер із батьком нашим, а одного нема.

14. І промовив їм Йосип: Оце те, що я сказав був до вас, говорячи: Ви шпигуни.

15. Оцим ви будете випробувані: Клянуся життям фараоновим, що ви не вийдете звідси, якщо не прийде сюди наймолодший ваш брат!

16. Пошліть з-поміж себе одного, і нехай візьме вашого брата, а ви будете ув'язнені. І слова ваші будуть піддані пробі, чи правда з вами; а коли ні, клянуся життям фараоновим, що ви шпигуни!

17. І він забрав їх під варту на три дні.

18. А третього дня Йосип промовив до них: Зробіть це і живіть. Я Бога боюся,

19. якщо ви правдиві. Один брат ваш буде ув'язнений в домі вашої варту, а ви йдіть, принесіть хліба для заспокоєння голоду ваших домів.

20. А свого наймолодшого брата приведіть до мене, і будуть потверджені ваші слова, а

ви не повмираєте. І вони зробили так.

21. І говорили вони один одному: Справді, винні ми за нашого брата, бо ми бачили недолю душі його, коли він благав нас, а ми не послухали... Тому то прийшло це нещастя на нас!

22. І відповів їм Рувим, говорячи: Чи не говорив я вам, кажучи: Не грішіть проти хлопця, та ви не послухали. А оце й кров його жадається...

23. А вони не знали, що Йосип їх розуміє, бо був поміж ними перекладач.

24. А він відвернувся від них та й заплакав... І вернувся до них, і говорив із ними. І взяв від них Симеона, та й зв'язав його на їхніх очах.

25. А Йосип наказав, щоб наповнили їхні мішки збіжжям, а срібло їхнє вернули кожному до його мішка, і дали їм поживи на дорогу. І їм зроблено так.

26. І понесли вони хліб свій на ослах своїх, і пішли звідти.

27. І відкрив один мішка свого, щоб ослові своєму дати паші на нічлігу, та й побачив срібло своє, а воно ось в отворі мішка його!

28. І сказав він братам своїм: Повернене срібло моє, і ось воно в мішку моїм! І завмерло їм серце, і вони затремтіли, говорячи один до одного: Що це Бог нам зробив?

29. І прибули вони до Якова, батька свого, до Краю ханаанського, і розповіли йому все, що їх спіткало було, говорячи:

30. Той муж, пан того краю, говорив із нами суворо, і прийняв був нас як шпигунів того краю.

31. А ми сказали йому: Ми правдиві, не були ми шпигунами!

32. Ми дванадцяттеро братів, сини нашого батька. Одного нема, а наймолодший тепер з нашим батьком у ханаанському Краї.

33. І сказав до нас муж той, пан того краю: З того пізнаю, що правдиві ви, залиште зо мною одного вашого брата, а на голод домів ваших візьміть хліб та й ідіть.

34. І приведіть до мене брата вашого найменшого, і буду я знати, що ви не шпигуни, що ви правдиві. Тоді віддам вам вашого брата, і ви можете переходити цей край для купівлі.

35. І сталося, вони випорожнювали мішки свої, а ось у кожного вузлик срібла його в його мішку! І побачили вузлики срібла свого, вони та їх батько, і полякались...

36. І сказав до них Яків, їх батько: Ви позбавили мене дітей, Йосипа нема, і Симеона нема, а тепер Венямина заберете? Усе те на мене!

37. І промовив Рувим до батька свого, кажучи: Двох синів моїх уб'єш, коли не приведу його до тебе! Дай же його на руку мою, а я поверну його до тебе.

38. А той відказав: Не зійде з вами мій син, бо брат його вмер, а він сам позостався... А трапиться йому нещастя в дорозі, якою підете, то в смутку зведете мою сивину до шеолу!...